СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LIX. Ч. 18. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 23-го СІЧНЯ 1951. No. 18. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JANUARY 23, 1951. VOL. LIX.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном Тел. „Свободи": BErgen 4-0807, 4-0237 Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

СТЕЙТ НЮ ЙОРК ПІДГОТОВЛЯЄ ЕВАКУАЦІЮ ПЕРЕД НАПАДОМ

Ню Йорк, 22 січня. — Оборонні урядовці стейту Ню Йорк оприлюднили вчора пляни для опіки над людьми, які останyться при житті після атомового нападу. Теж оприлюднено, що йдуть приготування до плянованої евакуації „груп з правом першенства" з таких околиць, які вважаються за ціль нападу. Полк. Лоренс Вилкінсон, діючий голова і директор Стейтової Оборонної Комісії, видав вказівки до 104 окружних директорів у місті і в повітах, як переводити евакуацію. Він пригадав, що треба мати готовий плян евакуації таких груп, які мають першенство. Це є конечність, бо розвиток подій вказує, що такі операції треба буде виконувати швидко в кожному часі в майбутності. Під „групами першенства" треба розуміти матерей, дітей і старців.

У місті Ню Йорку посадник Імпеллітері видав проклямацію для улаштування Тижня Цивільної Оборони. У радієвій промові посадник клав вагу на важливість підготови найбільшого міста на атомову атаку і візвав усіх нюйорчан до діяльної участи в оборонній програмі. Комісія Цивільної Оборони робить начерк пляну для масової мобілізації професійних і добровільних доброчинних організацій, коли стало звісним, що радарові сітки не можуть гарантувати стримання ворога від нападу на місто. Вилкінсон закликає „сотні тисяч добровольців, включаючи найменше 250,000 жінок для втримання діяльности добродійних установ.

МЕДСЕСТРА З КОРЕЇ ВЕРБУЄ 30,000 НОВИХ

Ню Йорк. — Перша шпитальна доглядачка, капітан Анна Стіл, повернулася з Кореї, щоб перевести агітацію за новими 30,000 доглядачками для праці у воєнних шпиталях. Вона каже, що „норска, яка працює для ранених вояків, має безконечне вдовілля, якого не може зазнати в цивільній роботі". Кап. Стіл служила вже в двох війнах. Вона покінчила школу медсестер у Вустер, Масс., в 1939 р., а до військової служби вступила в 1942 році. Тоді вона опинилася в шпиталі в Лондоні, а в 1948 р. була приміщена в шпиталі в Токіо. Несподівано, 2. липня 1950 р. дістала наказ бути готовою і за дві години була вже в дорозі до Пусан, у Кореї, де уладжено перший військовий шпиталь для евакуованих. Через цей шпиталь перейшло 39,000 американців, ранених у боях в часі від липня до 1. грудня 1950 року.

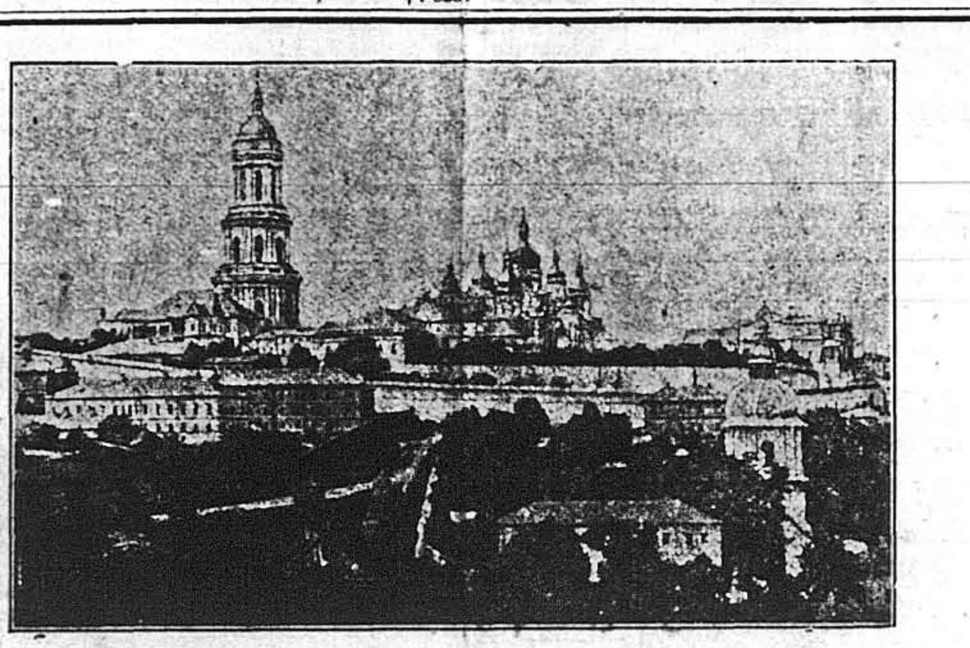
22,163 УКРАЇНЦІВ ПРИЇХАЛИ ДО КАНАДИ ПІСЛЯ ВІЙНИ

Департамент громадянства й імігpації в Оттаві оголосив дані про іміграцію до Канади в повоєнних роках. Зі звіту виявляється, що від 1 вересня 1945 р. до 30 листопаду 1950 року прибуло до цієї країни приблизно 435,000 нових іміґрантів.

Найбільшою національною ґрупою серед них є англійська, а за нею йдуть американці (зі Злучених Держав), дальше поляки, скотляндці, голяндці, українці, жиди, італійці, німці й ірляндці. Число українців, що прибули до Канади після другої світової війни подане урядово на 22,163 („Український Голос").

УНІВЕРСИТЕТ НЮ ЙОРК СКОРОЧУЄ СТУДІЇ ДО ТРЬОХ РОКІВ

Ню Йорк. — Університет Ню Йорк приспішує програму студій для звичайних студентів, які записуються до університету вже 1. лютого 1951 р. Наука буде тривати три роки, щоб приспішити покінчення студій згідно з дорученням Нюйорської стейтової ради Кураторів.

ЗОЛОТОВЕРХИЙ КИЇВ, у якому 22-го січня 1919 року проголошено соборність всіх українських земель в одній самостійній Українській Державі.

Сенат З.Д.А. з подивом згадує українську боротьбу і її героїв

СЕНАТОР СМИТ ВНІС ДО КОНГРЕСОВОГО РЕКОРДУ СТАТТЮ Л. ДОБРЯНСЬКОГО ПРО ПОЛЯГЛОГО КОМАНДАНТА УПА, ГЕН. ЧУПРИНКУ.

Вашингтон, 22. січня. — „Всі ті, що вірять в свободу, понесли втрату, як генерал Чупринка поляг в битві з російськими військами МВД минулого 5-го березня 1950 в Західній Україні" — твердить сенатор Александер Смит, республіканець з Ню Джерзі, в своїй вступній заввазі, вносячи до Конґресового Рекорду з 17-го січня ц. р. статтю голови Українського Конґресового Комітету, проф. Лева Добрянського, про „Тактику, не стратегію волі", надруковану з приводу повідомлення про героїчну смерть головного команданта УПА, ген. Тарава Чупринку — Романа Шухевича в „Українському Бюлетені" з 1-го січня 1950. Акція сенатора Смита, цього випробуваного і незрівняного американського приятеля українського народу та його змагань до волі — є документом, що повинен бути записаний золотими буквами в історії України та цілого вільнолюбного світу. В офіціяльному Конгресовому Рекорді з 17-го січня поміщена така заввага:

„Достойний Г. Александер Смит з Ню Джерзі: Пане Президенте, від коли я мав честь відвідати українські табори ДП в Німеччині в літі 1947 року і розмовляти там з провідниками українського повстанчого руху, я маю глибоке заінтересування Україною та великою мужністю її народу, що постійно бореться проти тоталітарної диктатури Совєтської Росії. У зв'язку з цим я бажав би звернути увагу Сенату на статтю, написану д-ром Левом Добрянським, професором Джорджтавнського університету і головою Українського Конґресового Комітету, на актуальну тему „Тактики, а не стратегії волі", яка появилася 1-го січня 1950 року в „Українському Бюлетені", публікації Пан-Американської Української Конференції. В цій статті є деякі конкретні пропозиції для американської політики відносно совєтської Росії. Я певний, що всі сенатори вважатимуть ці пропозиції інтересним викликом та подивлятимуть духа, що ним вони мотивовані. Кожний, хто прочитає цю статтю, в своїй співчутливій пошані приєднається до мужнього керівництва покійного генерала Тараса Чупринки, команданта все ще дуже активної Української Повстанської Армії (УПА), що політично і військово діє за залізною заслоною. Всі, що вірять у волю, понесли

(Докінчення на ст. 4-ій)

УКК І УНС ВИСЛОВЛЮЮТЬ СТАСЕНОВІ ПРИЗНАННЯ ЗА ВИСТУП В СПРАВІ УКРАЇНИ

Ню Йорк, 22. січня. — Український Конґресовий Комітет і Український Народний Союз вислали колишньому республіканському кандидатові на президента Злучених Держав і тепер президентові Пенсилвенського університету, Геролдові Стассенові, телеграми з підтримкою і признанням за його мужній виступ в справі національної суверенности і політичної незалежности України. В телеграмі Українського Народного Союзу, підписаний предсідн. Д. Галичином і секретарем Г. Герман, сказано: „В імені Українського Народного Союзу, найстаршої і найбільшої братерської організації американців українського роду, ми бажаємо висловити Вам наше щире признання за вашу мужню заяву через радіосітку АБС, в якій Ви обстоювали встановлення суверенної і незалежної України та інших не-російських держав, поневолених совєтською Росією. Ми вітаємо Ваш здоровий підхід до проблеми виключення Росії як загрози для світового миру, широким відкриттям дверей совєтської тюрми народів. Віримо, що Ваше становище в цій справі матиме належний вплив на закордонну політику нашого Державного Департаменту".

В телеграмі Українського Конґресового Комітету, підписаній його президентом проф. Левом Добрянським, написано: „Прохаємо прийняти наше глибоке признання за Вашу сміливу і відважну заяву через АБС, в якій Ви у властивий спосіб рекомендували встановлення окремої справді суверенної і незалежної України та інших не-російських країн, поневолених совєтською Росією. Маючи основне знання російської політики поневолення в Україні, ми запевняємо Вас, що Ваша програма, якщо була б швидко і відважно здійснена, абсолютно послабила б совєтську Росію та раз на завжди виключила б її як постійну загрозу для волелюбного людства. Прохаємо Вас розраховувати на нашу беззастережну піддержку та нашу активну співпрацю в здійснюванні Вашої правильної і ясної програми в нашій закордонній політиці."

ГЕН. АЙЗЕНГАВЕР ПРОПОНУЄ НІМЦЯМ ПРИЯЗНЬ І РІВНІСТЬ

Франкфурт, 22. січня. — Ген. Двайт Айзенгавер минулої суботи вернувся до Німеччини та простягнув їй руку приязні, — п'ять років після того, як аліянти під його командуванням віднесли найбільшу перемогу над Третім Райхом. Ген. Айзенгавер, що об'їжджає тепер столиці країн Атлантійського Пакту, організуючи їх спільну оборонну силу, відбув в Німеччині наради з аліянтськими командантами і опісля на пресовій конференції склав заяву відносно німецької участи в оборонній підготовці. Він твердив, що для нього „минуле є минулим" і дав німцям запевнення, що їх вояк в спільній европейській армії буде вповні рівноправний з вояками інших національностей, додаючи, що організація Атлантійського Пакту має на меті мир, а не війну.

„СТАРО-КРАЄВЕ ВЕСІЛЛЯ" В БРУКЛИНІ

Бруклин, 22 січня. — Бруклинська українська громада мала вчора незвичайно успішну імпрезу: старо-краєве весілля на сцені місцевого Народного Дому, що був вщерть заповнений глядачами з давньої і нової іміґрації, в цьому багато молоді. Імпрезу влаштував місцевий 21-ший відділ Союзу Українок Америки, з п. Анною Бодак на чолі. В ролі „молодих" виступали Мілдред Брикович і Олекса Житинський, в ролі „батьків" пні Павчак і Василь Троць. Імпреза була до злуди вірним повторенням прекрасних весільних обрядів в Україні. Заохочена успіхом, бруклинська громада — як твердить п. Юліян Павчак — плянує цілий ряд дальших культурних і національних імпрез та загальне оживлення громадської праці, наладнуючи щораз краще співжиття і співпрацю з новоприбулими.

ВІДКРИЛИ ПЛЯНОВУ ОРГАНІЗАЦІЮ ЗЛОЧИНУ

Клівленд.—Сенатська Слідча Комісія Злочину перейшла до останньої стадії своєї праці у переконанні, що їй вдалося попасти на слід існування осередку злочинів на цілу Америку і дістати в своє посідання начерк такого пляну. Плян є дуже складний, одначе в засаді він виглядає так: 1. Директори зорганізованого злочину живуть у Шікаґо. Це є залишки організації Ал Капоне. Вони мають свої ватаги в Ню Йорку. Вони тримають під своєю контролею злочин через підприємства гри, а дохід з них розділюють через законно існуючі бизнесові підприємства. 2. Шікаґовська група контролює втримування книжок і нюйорські гри на столах, які відбуваються в робітничих організаціях на підставі поділу цих організацій. Тільки часом схрещуються інтереси таких груп, одначе вони швидше вирівнюють свої непорозуміння. — Комісія складе звіт сенатові перед кінцем тижня і дасть вказівки, як зломити злочинні картелі.

СТАБІЛІЗАЦІЯ ЦІН І ПЛАТЕНЬ ПРИЙДЕ ШВИДКО

Вашинґтон. — За день-два може прийти стабілізація цін на продукти і платня на заробітки, після того, як в цій ділянці усунено останні перешкоди. Алан Валентайн уступив з кінцем минулого тижня зі свого посту Адміністратора Економічної стабілізації, а на його місце назначив президент Еріка Джансона. Джансон це голова Товариства Рухомих Картин Америки і колишній предсідник Торговельної Палати Злучених Держав. Він вславився своєю поїздкою до Совєтів у повоєнних часах, звідки привіз правдиві вісті про совєтську неволю.

Водночас з назначенням Джансона на важливий пост уряд приготовив обмеження для вжитку нікля, і інших металів, яких кількість не є велика. Вже зорганізовано теж комісію з одинадцяти осіб, яка допомагатиме при приділюванні матеріялів директорові Оборонної Мобілізації, Чарлсові Е. Вилсонові, який не міг погодитися з Валентайном і тому Валентайн мусів уступити.

В АМЕРИЦІ

● **Точну провірку діяння комуністів заповідає сен. Пат МекКарран**, голова сенатської правничої комісії. Він настановив уже підкомісію, яка буде готова до праці 1. лютого.

● **Дві жінки-лікарки зголосилися як добровольці** до військової служби. Це такі: д-р Рут Е. Чорч з Валворт, Віс. і д-р Тереса Ву з Вашинґтону.

● **Шкільні діти міста Ню Йорку** дістануть металеві ярлички, щоб можна було розпізнати їх на випадок нападу з повітря. Шкільна рада ухвалила такі відзнаки, яких продукція буде коштувати $123,500. Їх дістануть 2,500,000 дітей.

● **Найновіша ліста втрат в Кореї** нараховує 45,137 жертв. Між ними є 7,303 вбитих, 8,677 затрачених, 29,951 ранених.

● **Назва „ЮСО"**, тобто „Юнайтед Сервис Орґанізейшен" буде затримана для орґанізації, яка обслуговуватиме вояків у переїзді. Нова орґанізація, яка приходить на місце колишнього „ЮСО", прийняла стару назву для її популярности.

МОСКВА ОСТЕРІГАЄ БРИТАНІЮ І ФРАНЦІЮ В СПРАВІ НІМЕЦЬКОЇ АРМІЇ

Москва, 22 січня. — Совєтський уряд знову звернувся до урядів Британії і Франції окремими нотами, остерігаючи їх, що їх участь в теперішній акції для створення німецької армії означає загрозу миру і безпеки в Европі. В цих нотах совєтський уряд відкидає попередні відповіді обох країн в тій самій справі. Точний текст совєтських нот ще не був проголошений, але в поінформованих дипломатичних колах стверджується, що їх тон є далеко гостріший. Представник французького уряду ствердив, що ці ноти є виразною совєтською погрозою.

● **1,000 громадян зі стейту Пенсилвенія** явилися в Капітолю у Вашинґтоні підчас заприсяження нового сенатора-републіканця Джеймса Доффа, який був вибраний на місце демократа Френсиса Дж. Маєрса. Вони оплескували свого кандидата з галерії, хоч це заборонено.

АЛІЯНТИ ВІДСТУПИЛИ З ІЧОН

ОЖИВЛЕНІ БОЇ НА ЦІЛОМУ ФРОНТІ. — СОВЄТСЬКІ ЛІТАКИ НАД КОРЕЄЮ.

Токіо, 22. січня. — Комуністичні війська в Кореї, після 24 годин безперервної атаки на Ічон, заставили аліянтів відступити з цього міста в Західній Кореї, що очолює т. зв. коридор ріки Ган, що прорізує гори на південь. Битва за Ічон почалася в суботу в полудне і в ній взяли участь величезні ворожі сили, з ще більшими в резерві. Вчора перед полуднем аліянти відв'язалися від ворога, евакууючи місто. Рівночасно повідомляється про оживлені бої теж на всіх інших секторах фронту, що може бути вступом до сподіваного нового генерального наступу ворога. Вчора аліянтська авіяція зустрілася в повітрі з найбільшою в цій війні кількістю ворожих літаків, всі совєтського виробу ракетові боєві літаки — типу МІҐ. В п'ятьох окремих зустрічах з ворожими літаками американські боєві літаки збили один ворожий і один пошкодили. Всі американські літаки повернулись на свої бази. На суші бої розгорталися головно в районі зруйнованого міста Вонджу на центральному секторі фронту. Аліянтські війська вже втретє були вступили до цього „нічийого" міста і опісля знову його залишили, не натрапляючи на ворога в самому місті, але зустрічаючи його вогонь з автоматичної зброї в околицях. — Розвідка стверджує, що під час минуло-тижневого „обмеженого контакту" з ворогом, комуністи інтензивно розбудували свої сили, і позиції власне на цьому секторі фронту та на схід від нього до східнього побережжя, де й сподіються головного наступу. Аліянтська авіяція, крім поодиноких виступів на фронті, продовжувала свою акцію стратегічного бомбардування у ворожому запіллі, знищуючи все, що могло б мати стратегічну вартість для ворога, зокрема комунікаційні получення.

АЛІЯНТСЬКІ ВІЙСЬКА В КОРЕЇ ГОТОВІ ДО КОЖНОЇ АКЦІЇ

Корея, 22. січня. — „Ми можемо зупинити комуністів в кожному часі і в кожному місці, що нам були б вказані; ми можемо теж вернутись і відібрати Сеул" — заявив вчора генерал Сол, командант американської Третьої Дивізії. Ген. Сол, що раніше був американським військовим представником в Китаю, вважає, що червоні, не зважаючи на свою чисельну перевагу, не доросли до модерної війни і їх можуть розбити майже в п'ятеро менші аліянтські сили.

ІНДІЯ ЗНОВУ ПОСЕРЕДНИЧАЄ В СПРАВІ ПЕРЕМИР'Я

Лейк Соксес, 22. січня. — Тоді, як в Об'єднаних Націях сподіються ухвалення великою більшістю голосів американської резолюції зі засудом комуністичного Китаю як агресора, Індія через свого представника в Пейпінґу продовжує заходи в справі перемир'я, тим разом намагаючись дістати точніші вияснення комуно-китайського становища до пропозицій О. Н. Індійський премієр Неру, що вернувся з Европи з нарад премієрів країн британської спільноти народів, добачує „безпосередню загрозу війни", якщо б комуністичний Китай був визнаний аґресором.

● **В Совєтському Союзі обходили** річницю смерти Леніна новими виступами проти Америки та погрозами „капіталістам". В Югославії обходили ту саму річницю виступами проти Сталіна.

АМЕРИКА ФОРМАЛЬНО ДОМАГАЄТЬСЯ ВИЗНАННЯ КИТАЮ АҐРЕСОРОМ

Лейк Соксес, 22. січня. — Американська делеґація в Об'єднаних Націях, після кількох днів інтензивних нарад з іншими делеґаціями, внесла минулої суботи формальну резолюцію, домагаючись від Політичного Комітету Генеральної Асамблеї О. Н. формального визнання червоного Китаю аґресором та негайних додаткових колективних заходів проти комуно-китайського уряду. Дипломатичні наради останніх днів йшли головно в тому напрямку, щоби цю резолюцію внесли інші країни. Хоча американська делеґація знайшла поверх десять охочих, проте вона рішилася сама внести її, не одержавши на це виразної згоди Британії і Франції, хоча вони, подібно, як і всі інші країни Атлантійського Пакту, мали погодитися піддержати цю резолюцію, якщо її внесе сама Америка. Британська делеґація зі свого боку обстоювала тільки, щоб цю резолюцію поділити на дві і окремо голосувати в справі визнання Котаю аґресором і окремо в справі — „колективних заходів" проти нього, побоюючись, що ці заходи можуть означати поширення війни. Американська резолюція, не зважаючи на свою гостроту, залишає ще — „відкриті двері" для переговорів, якщо тільки Китай того бажав би на запропонованій О. Н. базі.

СМЕТРЬ І РУЇНА ВІД СНІГОВИХ ЛЯВІН В АЛЬПАХ

Женева, 22. січня. — Снігові лявіни на збочах Альп в Швайцарії, Австрії та Італії, що продовжуються від трьох днів, вчинили страшне спустошення та смерть щонайменше 108 осіб, хоча доля тисячів невідома. Величезні гори снігу, що почали котитися з верхів Альп, змітають за собою не тільки припадкових туристів, але й гірські схорониска, готелі, а то й цілі курорти засипають. Так зник в сніговій лявіні невеликий готель в Оберзальцзее в центральній Швайцарії, з невідомою кількістю осіб в ньому. Лявіни заподіяли величезну шкоду теж комунікаційним лініям та індустріальним спорудам. В снігу згинули сотні овець та худоби, як лявіни змели з гірських узбіч стайні і кошари. Червоний Хрест та інші доброчинні організації ведуть інтензивну рятункову акцію, а швайцарська радіовисильна сітка цілком перервала музичні та інші розривкові програми, передаючи постійно по етері вістки та остороги, зв'язані з цим стихійним нещастям.

В СВІТІ

● **Париж і Каннес у Франції, Женева у Швайцарії та Единбурґ і Блекпул в Англії розглядаються в** Об'єднаних Націях як можливі місця чергової сесії Генеральної Асамблеї.

● **Совєтський представник в О. Н.** Я. Малік, серіозно захворів на недугу серця.

● **Німецькі соціялісти теж відкинули** комуністичні пропозиції розмов в справі „об'єднання" Німеччини.

● **Італійська поліція в Медіолані** відкрила великий підпольний магазин зброї комуністичної п'ятої колони.

● **Засуджений комуністичним судом** на смертне покарання „за підбурювання до війни та намагане вбивство„ східо-німецький юнак Герман Фляде став загально-німецьким героєм та викликав масові протести в східній і західній зонах країни.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
В Джерзі Сити і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	$ 6.50	Six months	$ 6.50
На три місяці	$ 3.50	Three months	$ 3.50

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

СОБОРНІСТЬ

Згадка річниці злуки всіх історичних українських територій в одну самостійну, суверенну, соборну Українську Державу, довершеної в золотоверхій столиці України 22-го січня пам'ятного 1919 року, увійшла вже в нашу традицію, стала нашим все-національним святом. Нічого дивного, вона бо є есенцією і ціллю всіх українських аспірацій, прагнень і змагань. Самостійна, Соборна Українська Держава стала гаслом і натхненням найбільш героїчної, найбільш жертвенної і найбільш затяжної боротьби, яку будь-коли занотувала в своїх анналах історія.

Тридцять-два роки пройшло вже з того часу, як соборність і державність України були дійсністю. Вони справді ясним метеором були прорізали захмарений горизонт української історії і зникли, залишаючи тільки світло-ідею, за здійснення якої йдуть на смерть і приймають муки мільйони.

Згадуючи річницю цеї найсвітлішсї події української історії, ми часто називаємо її святом соборности або злуки українських земель. Це правильно. Але сама соборність земель ще далеко не вистачає і не задовольняє наших прагнень. Що з того, що тоді злучено землі, як не з'єднано народу, як не злучено всіх його думок і сил до оборони тих земель!

Сьогодні українські землі теж злучені. Але чи є причина радіти цею соборною неволею, в якій вони опинились? З цьогорічною річницею соборности сходиться проймаюче грозою повідомлення з України, що на соборній українській землі Москва почала чи не останній похід на знищення соборного в неволі народу. Та сама злочинна рука, що впродовж історії навіть могили українські розривала, не свойого шукаючи, почала тепер зрівнювати зі землею недоруйновані ще оселі, перевертаючи все догори дном, випікати розпаленим залізом все, що має печать українства. Це, що дістьcя тепер в Україні, переходить всі можливості уявлення, як щодо жорстокости ворога, так і героїзму винищуваного народу.

Все це насуває деякі рефлексії на тему відносин серед української еміґрації, виразника цих українських прямувань у вільному світі. Наскільки ідея соборности і волі та факт соборної неволі проявляються тепер в наших мислях і в нашому поступуванні? Часом все ще мається не позбавлене підстав враження, що соборність і воля є для нас тільки фразами. Обходимо річницю соборности і часто влаштовуємо з тої нагоди партійно-конкуренційні імпрези, на яких, крім слів про соборність, є цілком протилежні діла. Сама Україна і її нарід корчиться в судорогах боротьби проти червоної смерти, а наша еміґрація виголошує крилаті фрази про соборність та ще досі не може порозумітись навіть в такій основній справі, як одна українська політична репрезентація на вигнанні.

Ми мали соборну Українську Державу, ми маємо соборну українську ідею, але при цьому теж український нарід в соборній неволі. Бо дії наші не є соборні, бо діла наші не йдуть в парі з нашими словами, бо душа наша і наша ментальність не є соборні. Ми, ті, що на еміґрації, врятувалися від ярма, але ми не стали вільними. З цього ми повинні здати собі справу в річницю проголошення соборности українських земель та поробити відповідні практичні висновки. Нам потрібно соборности не тільки на свята, але насамперед на щодень, нам потрібно її не на те, щоб про неї говорити, але щоб нею жити, бо тільки так український нарід зможе жити взагалі.

Андрій Мельник

На порозі другого півсторіччя

ВІД РЕДАКЦІЇ: Радо користаємо з поставлених нам до розпорядження думок співбудівничого Української Держави під час і після першої світової війни, відомого українського громадянина і революціонера, голови Проводу Організації Українських Націоналістів, полк. Андрія Мельника.

Стоїмо на порозі другого півсторіччя XX. віку. За нами півсторіччя страхіть і ряду воєн, блискучого розвитку техніки з її апоґеєм — атомовою енерґією і бомбою, півсторіччя занепаду етики і моралі, а за ними й культури, яку ми звичні називати західньою. Порівнюючи щойно пройдене з генген минулими століттями, важко вирішити, які з них були жорстокіші. І саме тому, що жорстокості останнього півсторіччя йшли в парі з блискучим розвитком техніки та природничих наук, так гарячково шукає світ сьогодні духової основи, усвідомивши собі, чи інстинктово відчувши, що нема майбутнього без рівноваги між матеріяльним і духовим.

Український нарід, що веде змагання за свою державну самостійність, за місце у „народів вольних колі'', зазнав за останнє півстоліття чи не найбільше страхіть, а вже напевно найбільше з усіх народів приніс жертв. Але ні жорстокості, ні мільйонові жертви не стримали українського народу в його змаганнях за визволення, за право на життя і за перемогу свободи над поневоленням, за ідеали, що становлять найглибший сенс людського існування.

І тому український нарід на порозі другого півстоліття, дивлячись на свою незламність, вірить у переможне завершення визвольних змагань і привернення суверенности Українській Державі, що буде не лише тріюмфом України, але й всього культурного людства, як крок на шляху перемоги духа над матерією і права над безправ'ям.

Український нарід, втративши свою суверенність після програного бою під Полтавою в 1709 р., ніколи не перестав змагатись за своє політичне визволення і усамостійнення в суверенній державі. На початках щойно закінченого півстоліття ці змагання осягнули кристалізацію і конкретизацію своєї форми й змісту, устрою і системи тієї держави, за яку йшов змаг, та вивершились Четвертим Універсалом і Актом Соборности, 22. Січня 1918. та 1919. рр.

Але не судилось... Не дивлячись на безприкладну в історії воєн жертвенність і самопосвяту українського вояка, суверенности Української Держави не вдалось зберегти, і по трьох роках її існування, вона впала під окупацію сусідів-ворогів. Причини цього — виходять поза рами цієї статті, але над ними мусить застановитись кожен, хто хоче вести дальші визвольні змагання, щоб не повторити старих помилок і не звести на марне всіх жертв останніх десятків років.

Українська Держава впала, але не припинились змагання. З причин упадку витягнули висновки вояки і почали діяти для направи програної. До них прилучились інші, а в першу чергу молодь. У висліді повстав Український Націоналістичний Рух. Підкреслюю: Український Націоналістичний Рух, а не український націоналізм, що в глибинах української духовости існував в найдавніших часах, а виявлений і інтерпретований був виразно і ясно Миколою Міхновським.

Український Націоналістичний Рух — це явище політично-соціологічне і повстав як реакція на все те, що спричинило нашу програну в 1917—1920 рр. Це всі ми мусимо ясно усвідомити, щоб належно оцінити ґенезу, вартість і значення Українського Націоналістичного Руху: в минулому, в сучасному та в майбутньому — у визвольних змаганнях за привернення суверенности Українській Державі, в її побудові та для її збереження.

Український Націоналістичний Рух знайшов свій вияв спершу в Українській Військовій Організації (УВО), в тайних організаціях молоді на Рідних Землях і закордоном, а згодом в 1929 р., оформився в Організацію Українських Націоналістів (ОУН), що й веде чинні визвольні змагання, які поволі, але певно розгортаються у всеукраїнський революційний здвиг, гуртуючи в своїх рядах синів всієї Соборної України від Тиси по Кубань.

Не буду зупинятися над поодинокими фазами цих змагань — в Західній Україні, в Карпатській Україні, на Східних та Осередніх Землях України, бо вони відомі з ряду публікацій.

При цьому годі не завважити, що велику шкоду для українського народу й його визвольних змагань, а немалу прислугу ворогам, роблять ті українці, а за ними й чужинці й навіть прихильні для української справи, які грають під дудку большевицької пропаґанди, що весь протибольшевицький фронт зве фашистівським, намагаючись дискредитувати український націоналізм і Український Націоналістичний Рух порівнянням, чи навіть пов'язанням його з італійським фашизмом, чи німецьким націонал-соціялізмом, чи взагалі з якимнебудь тоталізмом. Таке порівнювання чи пов'язання доказує лише незнання усіх цих рухів, а зокрема Українського Націоналістичного Руху, та поминення тих складних умовин, у яких йому доводилось

(Закінчення на стор. 3-тій).

Іван Кедрин.

Державність і соборність

Може саме тому, що державність і соборність всіх українських земель стала політичною програмою українців аж так пізно, 22 січня 1918 і 1919 років, може саме тому, що така пізна дитина української політичної думки народилась серед безмірних болів і мук, — український нарід береже цю програму, як щось надзвичайне, дорожить нею, як національною святістю, національним „табу''. Забувається навіть, що це політична програма, а оточується її чаром містики. Це може бути зрозуміле тільки нам, що перед сторіччями втратили свою державність і насправді ніколи — бо й за княжих часів радше лише теоретично — не жили соборно, себто об'єднні одним власним державним правопорядком, що охоплював би всі українські етнічні землі. Бо зрештою, державність і соборність — це ж основна політична програма всіх народів світу. Нові іміґранти, що перевели кілька років у Німеччині й Австрії, знають напр. найкраще, що офіційно заборонений і виклятий „Аншлюс'' (злука Німеччини й Австрії) в дійсності завжди існував і існує далі як притаєна мрія німецьких патріотів, а так званий австрійський патріотизм — це сьогодні продукт менше вже історичної традиції держави Габсбурґів, як радше обласного кон'юнктурного опортунізму, на досить крихких ногах. Для більшости народів у світі перебування всього народу в межах одної рідної держави це щось таке ясне, просте і самозрозуміле, що над цією справою і ніхто там не призадумується. Тільки для деяких народів, що їх доля розпорошила впродовж віків на велетенських просторах, державність і соборність є ще проблемою у світі ідей, яку ще треба перетравити і розпропаґувати (пан-арабізм, що знайшов свій вислів у діяльності Всеарабської Ліґи). Зрештою, котрий з існуючих народів не є ще об'єднаний у власній державі?! Хіба лиш ті, які стали жертвою московського імперіялізму, або ті, які головно з економічних спонук помирились з перебуванням у спільноті з іншими народами, з власним урядом та найширшою самоуправою, а лиш з номінальною зверхністю спільного володаря (Південно-африканська Унія, член британського Каммонвелт-у).

Українська політична програма державности і соборности знаходиться все ще у тій трагічній стадії, коли всупереч усім найблагороднішим деклараціям людських прав, гаслом самовизначення народів і т. д. — світ не признає її і треба боротися на два фронти: безпосередньо проти завойовників, які соборно об'єднали українські землі в одній державній неволі, та проти всієї решти світу, який завжди ще рахується з доконаними фактами і не квапиться воювати за свободу народів, що її знищив усе ще формальний совєтський „союзник''. У Варшаві, Софії, Букарешті чи Празі вирішний голос мають совєтські амбасадори чи інші достойники, наділені „спеціяльними дорученнями'', як Рокосовський у Польщі чи Конєв у Чехословаччині. Всі ці держави фактично перестали бути суверенними і перебувають у багато гіршій політичній і господарській дійсності, як колишні ленники татарського хана Батия, що викуплювали в нього „ярлик'' на право князювання. Але західний світ признає чехам і полякам і болгарам і румунам право на державність на їхніх соборних землях, а у відношенні до українців його становище дивне і неясне. Вправді, в Об'єднаних Націях засідає офіційний представник „української держави'', у Ялті Рузвелт і Чорчил признали принцип української соборности, а британський уряд лейбористів виявив бажання мати окремі дипломатичні взаємини з тією „українською державою''. Але водночас західний політичний світ знає, що Совєтська Україна, як держава, є фікцією, а її заступник в Об'єднаних Націях був потрібний Москві для побільшення її голосів у тій установі. І тому становище західнього політичного світу до української національно-демократичної державности, а тим паче соборности, буде видне щойно з вибухом третьої світової війни, коли буде проголошена не фразеологічна (14 точок Вилсона, Атлянтійська Харта), а реально-політична воєнна програма Заходу (якщо він матиме її!).

Тому українська державність і соборність є не тільки політичною програмою, але все ще бойовим гаслом, бо ворожо насторожені проти нього всі ті наші милі сусіди, які власну державницьку могучість будували на „принциповому'' загарбуванні українських земель. Цілі покоління польського народу виховались у переконанні, що Україна — це лиш ґеоґрафічне, щонайвище романтично-літературне поняття „української школи'' польських поетів (Богдан Залеський, Антін Мальчевський Северин Ґощинський і і.), а позатим, у реально-політичному розумінні, це „польські креси'', польська земля, бо власність польських дідичів, із польською культурою та з додачкою українського холопа.

(Закінчення на стор. 3-тій).

Михайло Ветухів.

22 СІЧНЯ

Самостійність України є довгорічною найбільшою мрією кращої частини українського народу. За неї проливали кров українські вояки, її оспівували українські поети, за неї боролись українські політики, вчені. Боротьбу ж за неї освятила Українська Церква.

22 січня 1918 року сталась подія, яку тоді багато людей вважали чудом. Після трьохсотрічної неволі під Москвою великий український нарід повстав в оборону своєї волі та незалежности із зброєю в руках. Український Парлямент — Центральна Рада — на історичних нарадах 21-24 січня 1918 року проголосила Акт про повну незалежність українського народу і українських земель від усякої чужонаціональної влади.

Стихійно почався ріст української держави, хоч і розвивалась вона в тяжких умовах неперестанної боротьби з сусідами-ворогами. Організовано українське військо, внутрішню охорону держави, випущено українські гроші, поштові значки, налагоджувалась дипломатична служба. Не підготована до державного будівництва Україна вилонила з своїх надрів завзятих синів народу, яких доля поставила на найвідповідальніші державні пости.

Серед хаосу революції, серед сплетення ворожих впливів, дедалі виразніше викристалізовувалась в масах ідея української Державности і поширювалась по всій Україні.

Форпост України у боротьбі з Росією — Слобожанська Україна — з її столицею Харковом теж була охоплена вогнем української революції. Хоч у момент проголошення в Києві самостійности України, Харків був під большевиками, та свідомі українці, а зокрема українська революційна молодь, не тільки знали про проголошення, але й були певні, що незабаром вся Україна буде об'єднана під єдиним Урядом незалежної Держави у Києві. Активні українські кола у Харкові боролися, діяли, готувалися до великого моменту.

Справді, за короткий час найсхідніша частина України, одинадцятимільйонова Слобідська Україна, була об'єднана спільною долею з усією Україною.

Я й тепер пам'ятаю з яким захопленням ми, тодішня українська свідома молодь, сприймали кожний крок Української Влади у нашому місті: накази й оголошення губерніяльного комісаря Українського Уряду, покійного професора Сергія Прокоповича Тимошенка, українські гроші, вивіски, роботу „Просвіти'', гімназії імени Б. Грінченка, українізацію школи.

Над колишнім центральним урядовим будинком міста Харкова — „Прісуственними Мєстамі'' — проти Катедрального Собору, де містилось Губерніяльне Управління, а також над колишнім „Дворянським Собранієм'', де розмістились різні українські організації і кипіло українське політичне життя, майорили українські державні блакитно-жовті прапори.

Так і вся Україна, від крайнього сходу до західніх земель, стихійно тяглась до Києва, до єдиної держави. Через півроку і столиця Галицької України — Львів потвердив свої державницькі прагнення. Форпост України у боротьбі з Польщею — п'ятимільйонова Галицька Україна теж стала незалежною, а менше як за три місяці злучилась з усією Україною відомим актом 22 січня 1919 року.

Золотоверхий Київ став столицею українських земель — і східних, і західних. Український нарід почав творити на своїй звільненій землі.

Але не судила доля закріпити це величне досягнення 22. січня 1918 року — проголошення Української Державности після багатьох років неволі. Молода Українська Народна Республіка впала першою жертвою аґресії московського імперіялістичного комунізму, не бувши підтримана світовою демократією, яка не почула виразних слів промови командувача російської окупаційної комуністичної армії Муравйова, який при зайнятті української столиці Києва сказав:

„Цю владу ми несемо з далекої півночі на вістрях своїх багнетів і там, де її встановлюємо, всемірно підтримуємо її силою багнетів''.

Може б тепер американські вояки не лили крови в Кореї і світ не стояв би перед загрозою комуністичного аґресора, якби свого часу Демократична Україна була підтримана у боротьбі її з комунізмом, бо воістину вона історично є передовою позицією в захисті Західнього Світу і його культури від азійського дикунства.

Український нарід на рідних землях і розсіяний по цілому світі, далі стоїть при своїм величнім дні 22 січня 1918 року і далі бореться за відновлення незміненого народом Акту Проголошення Незалежности Української Держави. І якби вороги не душили його у неволі, якби не пробували фальшувати історію, вже ніщо не може завернути непереможний хід історії і скреслити проголошену Українським Народом Незалежність. І хоч Україна тепер, як багато народів світу, одолана і отоптана большевиками, та український нарід невпинно бореться далі у твердій вірі, що вже недалекий час, коли справедливість прийде і на його Батьківщину.

Д-р І. Олекшин.

ВІДКРИТТЯ АМЕРИКИ

1)

Мореплавство вже в старинних часах було знане народам, які заселювали приморські країни. Одним з народів, у якого дуже добре було розвинене мореплавство були фенікійці, мешканці західнього побережжя Арабського півострова. Фенікійські моряки на своїх лодках не тільки обплили побережжя Середземного та Чорного моря, де заложили багато купецьких факторій, але відважились переплисти Ґібральтарську протоку і доплисти не тільки до південних берегів сьогоднішньої Англії, але також до узбережжя Балтійського моря, відки привозили вони бурштин. Так само й деяка частина західних берегів північно-західної Африки були знані фенікійцям.

Тому, що в тому часі мореплавці не знали ще бусолі (компасу), орієнтувались вони — в день по сонці а в ночі по констиляції Великої Ведмедиці (Великого Воза). Щойно приблизно від 1250 р. до Христа орієнтувались по констиляції Малої Ведмедиці (Малого Воза), особливо останньої зірки при кінці хвоста (дишля), себто Полярної зірки, яка визначує північний напрям на землі.

Плавба в тому часі відбувалась тільки підчас сприятливої погоди і то тільки біля берегів суходолу. Коли зближалась буря, моряки причалювали до догідної затоки, а якщо її не було то старались доплисти до місця, де було плоске узберіжжя, щоби хвилі могли занести вітрильники на мілководдя, з якого легко було б по бурі зіпхати їх на глибшу воду. Не дивниця, що вже старинні народи, в яких було розвинене мореплавство, докладно знали деякі узберіжжя Европи, Азії та Африки.

Велику трудність тодішнім мореплавцям спричиняло переховування для себе живности підчас подорожі. Коли збіжжя, яке брали зі собою вичерпувалось, моряки вишукували місце, де можна було засіяти дещо збіжжя, яке мали зі собою, а відтак були змушені там так довго перебувати, аж посіяне збіжжя виросло й дозріло. По зібранні засіву і доповненні харчевих запасів вирушали вони в дальшу дорогу.

Так само, як фенікійці, пізніше греки і римляни, які теж були добрими моряками, не відважувались відпливати далеко від берегів суходолу — який все мусіли мати на овиді (горизонті).

* * *

Щойно нормани-варяги, себто предки сьогоднішних норвежців, шведів і данців відважились на своїх малих човнах виплисти на повні води Атлантійського океану. Напрям їх плавби вказували птиці, яких вони брали зі собою. Випущена з клітки птиця, на повному морю, інстинктом відгадувала положення найближчого суходолу, куди спрямовувала свій лет, за яким відтак на своїх човнах плили нормани. В цей спосіб вже при кінці десятого століття (983 р.) нормани під проводом Еріка, норвежського мореплавця — відкрили узберіжжя островів Ісляндії та Ґренляндії, а пізніше около 1000 р. під проводом його сина Ляфа — береги острова Нової Фундляндії та Лябрадорського півострова („Вайнленд'') в Канаді. Тому однак, що нормани свої відкриття держали в таємниці — пішли вони в забуття.

Пізнання в Европі бусолі компасу) около 1300 р. по Христі, себто приладу, — який визначує два головні напрями на землі — північний і південний, за допомогою яких можна відтак визначити інші напрями, — оживило мореплавство, спрямовуючи його на повні океани. Поштовхом до цього були не тільки бажання пізнати незнані до того часу країни, але передовсім жадоба матеріяльних користей.

Походи Олександра Великого, короля Македонії, який володів від 336 по 323 р. до Христа та хрестоносні походи в XI-XIII ст. дещо докладніше зазнайомили европейців з країнами південно західної Азії. Европейські купці, особливо італійські, за посередництвом арабів навязали були торговельні взаємини з індійськими купцями, звідки спроваджували корінні товарі.

Коли ж Туреччина оволоділа була широкими просторами південно західної Азії, а в 1453 р. ще й Балканським півостровом та іншими землями південної Европи, торговельні взаємини зі сходом, по причині великого мита, яке накладали турки на товари, які перевозились з Індій, були утруднені, а ціни дуже високі.

Це саме було одною з причин, що вже португальці — мешканці приатлантійської частини Піренейського півострова, — намагались обплисти Африку і дістатись до Індій. Підчас цього вони відкрили багато островів на Атлантійському океані, біля африканського континенту. Осягнути свою ціль не було легко, бо в тому часі кружляли різні фантастичні поголоски, а саме, що дальше на півдні (біля рівника) вода в океані кипить, а сонячні промені запалюють кораблі, що великі морські потвори підпливають під кораблі і їх перевертають і т. п.

Відкриття незнаних досі країн португальцями, які в 1418 р. відкрили острів Мадейру, в в 1450 р. Азорські острови, в 1460 р. Капвердийські острови та Зелений пригірок в західній Африці, в 1471 р. переплили рівник і пізнали деякі частини узберіжжя південно західної Африки, а в 1486 р. доплили до пригірка Доброї Надії в південній Африці, заохотило молодого моряка Христофора Колюмба (1451-1506), родом з м. Генуї в Італії, до подорожі — плисти на захід і доплисти до Індії. Колюмб обзнайомлений з основними поняттями науки астрономії, геометрії і географії, знав вже, що земля має кулясту форму, але ця куляста форма зеемлі в його уяві була багато менша як є в дійсності. В тому часі було теж переконання, що Індія це простора країна, якої східні береги є недалеко Европи.

Маючи готові пляни, Колюмб звернувся до мешканців родинного міста Генуї, прийти йому з матеріяльною допомогою в реалізації його плянів. Цієї допомоги однак не дістав. Відмовну відповідь одержав він теж від Портуґалії. Щойно Фердинанд з Араґонії та Ізабеля з Кастилії по свойому звичанні, як володарі Еспанії, прийшли Колюмбові з допомогою.

(Докінчення буде).

На порозі другого півсторіччя

(Закінчення зі стор. 2-гої).

діяти. Тисячі українських націоналістів, закатованих і помордованих в ґестапівських підвалах, чи тисячі українських націоналістів, які зазнали страхіть концентраційних таборів Гітлера і Муссолінія, говорять за себе.

Український націоналізм, а за ним і Український Націоналістичний Рух — це питоме українське явище, яке не має нічого спільного ані з італійським фашизмом, ані з німецьким націонал-соціялізмом вже хоч би тому, що вони повстали далеко раніше від згаданих тоталізмів з імперіялістичними намірами.

Український націоналізм і Український Націоналістичний Рух поза тим, що є виключною питоменністю українського народу, є ще й вимогою епохи, в якій живе український нарід тепер. В той час, коли фашизм, чи націонал-соціялізм, чи інші тоталізми — є імперіялістично - аґресивні і посягають на інші народи й їх землі, в той же час Український Націоналістичний Рух є: а) рухом визвольним, що змагає до привернення суверенности Українській Державі в її етноґрафічних межах, в якій український нарід був би сувереном, не посягаючи на інші народи, ані на чужі землі; б) є рухом народовладним, який бореться за те, — щоб український нарід сам установив і вирішив форму, устрій і владу у своїй державі, — щоб нарід сам виконував ту владу через своїх справжніх заступників, вибраних шляхом свобідних і загальних виборів, щоб всі кляси і стани жили в згоді й працювали гармонійно, солідарно несучи всі тягарі й користуючись суспільним доходом. Український Націоналістичний Рух бореться й за те, щоб в своїй суверенній державі жити в згоді й гармонії з іншими суверенними народами. В Декларації Проводу Українських Націоналістів з нагоди III. Великого Збору, що відбувся в серпні 1947 р. читаємо: „Національний та міжнародний солідаризм ідуть в парі та взаємно себе підсилюють і доповнюють". Отже спільний фронт з волелюбними і демократичними народами світу.

Націоналістичні ідеї мають найбільше мобілізуючої сили проти большевицького розкладу. Чи не найкращим доказом цього те, що і між двома світовими війнами, і підчас останньої війни, і сьогодні українська визвольна боротьба в перших лавах мала саме націоналістів і вони були її організаторами та надхненниками й під прапорами націоналізму ця боротьба йде й сьогодні.

В теперішню пору монтування фронту оборони проти червоної Москви присвячуємо нашу пильну увагу тим рухам, що, як Европейський Рух, стараються розв'язати питання: як мають бути забезпечені вимоги й права всіх народів на свобідне існування?

Український Націоналістичний Рух, діяльність і боротьба якого присвячена в першу чергу справі національного визволення, розраховує на власні українські сили, але не відкине допомоги дружніх свободолюбних народів, що спільно з нами зацікавлені в поборенні московсько - большевицької загрози. Події останніх років наглядно виявляють вагу визвольних націоналістичних рухів, з яких одні вже добилися перемоги, інші успішно продовжують свою визвольну боротьбу, знаходячи зрозуміння і підтримку інших народів. Доб'ється перемоги й Український Націоналістичний Рух та його стриженьь — Організація Українських Націоналістів.

Для мене, для Проводу Українських Націоналістів і для Організації Українських Націоналістів не було, нема й не може бути сумнівів в тому, що передумовою успішного завершення визвольних змагань і привернення суверенности Українській Державі, в яку входили б всі українські етноґрафічні землі, є зрушення всього українського народу до боротьби. Немає у нас сумнівів, що привернення суверенности є зумовлене тим, що в боротьбі за це візьме участь весь український нарід, з усіми клясами й станами, з усіх земель, з усіх політичних середовищ, усіх ідеологій, усіх віровизнань — включно з усією еміґрацією, розсіяною по всій земній кулі. Тільки всенародною енерґією можна розторощити московський большевизм і тільки всенародною участю в національно-визвольних акціях дамо відсіч усім старим і новим ворожим зазіханням на наші землі.

Свідомі ми й того, що цієї солідарної співдії і співпраці потрібно буде й при закріплюванні, розбудові та збереженні суверенности Української Соборної Держави, де будуть потрібні сотні тисяч працівників, належно вишколених для всіх галузів суспільного життя. І цих працівників дасть зрушений до боротьби і державного будівництва український нарід бо вони є в народі і він дасть їх зі себе, якщо включиться весь, в одному пориві, у визвольну дію.

А все це вимагає єдности внутрі української національної спільноти. Прикладом для цього може послужити українська громада на американському континенті, що об'єдналась в ПАУК. До української внутрішньої єдности завжди змагали й змагають українські націоналісти на чолі з Проводом Укр. Націоналістів і до неї вони закликали і закликають і інших.

Не буду тут перечисляти всіх заходів в цьому напрямку Проводу Українських Націоналістів, бо вони сьогодні загально відомі.

Всім нам відомо зі „Звернення Воюючої України", що вимога єдности внутрі української спільноти є вимогою і Воюючої України.

Відомо, що за активною участю ОУН завершено консолідацію українських політичних сил створенням в 1948 р. одного політичного осередку у формі Української Національної Ради, нав'язуючи до традицій Державного Центру і реорганізуючи його. Але, на превеликий жаль, не всі українські політичні сили включились в цей Державний Центр з Українською Національною Радою на чолі, підриваючи цим суцільний національний фронт на радість наших ворогів. Та вірю, що недалекий вже час, коли прийде до створення всеукраїнського фронту, бо я глибоко переконаний, що тягару визвольної боротьби не понесе сам на своїх плечах ні один український політичний чинник і що двигнути його зможе й двигне, об'єднане в одне ціле українство. Повного узгіднення всіх українських національних сил вимагає також справа визвольної армії, цієї збройної руки, яка звільнити має українську землю від ворожої окупації і захистити суверенність Української Соборної Держави до часу зорганізування постійної української збройної сили західного зразку.

Якщо ми всі зрозуміємо ці наглядні істини й вимоги визвольних змагань і державного будівництва, які домагаються єдности й суцільного фронту всього українського народу, і якщо всі політичні середовища будуть до цього прямувати й цього дотримуватися, а українське громадянство на еміґрації підтримає ці зусилля, тоді на порозі другого півсторіччя можемо дивитися в світле майбутнє українського народу, сповнені надією в перемогу і твердо вірити в черговий 22. січня.

Я радий був би, якщо б ці рядки, писані мною, приняло наше громадянство як міркування українського громадянина, якому на серці добро всього українства, а не лише Українського Націоналістичного Руху й його еманації ОУН, бо вони в моїх очах тільки засобом, а не самоціллю в здійснюванні національного нашого ідеалу.

Нехай же спомин славних днів, що зв'язані з 22 січня, стрясе сумлінням нас усіх, нехай відкриє наші серця і обновить наше життя до повного з'єднання стремлінь і зусиль, що спрямовані всеціло на це, щоб, давши помічну руку нашим братам і сестрам на Рідних Землях, в єдинім всеукраїнськім змагу добитися визволення Батьківщини.

Вступайте в члени У. Н. Союзу

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ЕМБРИДЖ, ПА

Новий Відділ УККА й збірка на народний фонд

Дуже добре зорганізована й рухлива парафія при укр. гр.-кат. церкві Св. Петра й Павла, доказала, що вона також і в громадсько-політичній ділянці не хоче оставати позаду інших українських громад. Уважаючи, що приглядатися тільки до визвольних зусиль української спільноти рівнялося б національному злочинові, рішено скликати Громадські Збори з метою оснувати Відділ Українського Конґресового Комітету й в цей спосіб включитися у загальну українську акцію. Збори такі відбулися 27 серпня 1950 р. З огляду на малу кількість присутніх вибрано тільки неповну Екзекутиву Відділу у складі: Иосиф Литвин — голова, Стефан Гомзяк — заступник голови, Юрій Форись — секретар, Микола Чередарчук — скарбник, Павло Вороновський — член Екзекутиви, — зобов'язуючи рівночасно Екзекутиву скликати другі збори, щоб доповнити склад Екзекутиви й вибрати Контрольні Органи Відділу.

Після докладнішої підготовки Екзекутива скликала такі збори на день 8 жовтня, що згромадили вже близько 200 осіб. Відкриваючи збори, голова Відділу представив присутнім члена Централі УККА д-ра Криштальського й двох представників філії в Пітсбурґу мґр. Луцького й п. Комічака. Першим забрав слово мґр. Луцький, який доповнюючи свою доповідь з попередніх зборів, закінчив: хто є добрим українцем буде й добрим американцем. Хто потрапить любити народ з якого вийшов, зуміє також любити свою нову батьківщину, заслужить собі на загальне поважання й довір'я, бо відношення його до народу з яким кровно сполучений, буде мірилом його моральної вартости.

П. Комічак заапелював коротко, але вимовно до присутніх і неприсутніх родичів: — Пригадайте своїм дітям, що вони ссали українську грудь, що кров у їхніх жилах є українська! —

Д-р Криштальський звернув увагу на те, що слово „Україна" — „український", являється для багатьох американців ще дальше тільки порожнім звуком, або чимсь дуже спорідненим з „Росією" й „російським", або й рівнозначним з тими поняттями. Було б страшною трагедією, якщо б колись усі мільйонові жертви всі ріки крови, які зложив український народ в змаганні за свою самостійність, були перечеркнені при зеленому конференційному столі, а він сам відданий знову своїм ворогам на повне знищення. А можливість така існує. Злучені Держави тепер стоять у проводі боротьби з московсько-большевицьким загарбництвом і в майбутньості матимуть також рішальний голос у всіх післявоєнних питаннях, між ними і в питаннях Сх. Европи. Але якраз тут українська справа ще прикрита брехнею наших ворогів. Направити це є завданням українського Конґресового Комітету. Вислід цієї праці залежний виключно від помочі загалу. Зокрема тут роджені американці українського походження мусять усвідомити собі, що їхня поміч не повинна випливати тільки зі сентименту до їхніх родичів, але зі свідомости, що ця сама рука, що впродовж 30-ти років стріляла в потилицю їхніх дідів, вуйків і інших свояків в далекій Україні сьогодні стріляє їхніх братів і друзів в Кореї а завтра вони самі можуть впасти жертвою тої самої московської кулі. Не час тепер приглядатися, як робив це західній світ в минулому, бо злочинна червона рука простягається вже безпосередньо по американські духові й матеріяльні надбання. Нерівні змагання українського народу, це справа цілого цивілізованого християнського світу.

В дискусії, підчеркнули присутні брак єдности навіть в загально-громадській діяльності, як також звернули увагу на обов'язок скитальців, як політичних еміґрантів, бути авангардом цієї допомоги УК-Комітетові.

Голова Екзекутиви, п. Литвин, забираючи вдруге голос, заявив, що праця кожного Відділу УККА є така відповідальна, вимагає стільки енергії, що участь молодих сил виявляється конечністю, так що збори, беручи це під увагу, повинні вибрати нову Екзекутиву Відділу УККА в Ембрідж, основану на мирній підставі.

Після нових виборів склад Екзекутиви устійнено в такому порядку: Михайло Шелегіда — голова, Степан Гомзяк і Андрій Дзюла — заступники, Юрій Форись — секретар, Микола Чередарчук — скарбник, Иосиф Литвин, Іван Сухий і Павло Вороновський — члени Екзекутиви, Иосиф Табіш, Василь Прайс, Иосиф Родьо — Контрольна Комісія.

Збірка на Народний Фонд, що слідувала, дала доказ, що Громада при укр. гр.-кат. церкві Св. Петра й Павла в Ембрідж зуміє скоро нав'язати до своїх світлих врадицій в минулому, коли була чутлива на кожну акцію спрямовану в користь для українського народу. Збірка, кромі фінансового успіху, мала ще велику моральну вартість, бо проявилася спонтанно, сама від себе, без будьякої попередньої підготови з боку організаторів зборів.

Розпочав її п. Мартин Михайлишин сумою $50, за ним слідували: Григорій Войтенко — $20; Михайло Галадза, Микола Дзерин, Микола Волошин, Иосиф Литвин і Михайло Форись — по $10; Петро Михайлишин $9; Іван Сухий, Василь Шелегіда, Григорій Войтечко, Степан Кость, Василь Папінчак — по $5; Андрій Хлиста $3; Володимир Табіш, Ева Гороховянко, Іван Фірич по $1.

Збірка продовжується й до цього часу прилучилися до неї: Теодор Войтечко $50; Иосиф Строк $25; Андрій Щур, Василь Кміть, Степан Курило — по $10; Михайло Родьо, Іван Ільчишин, Микола Чередарчук, Андрій Гладьо, Андрій Харко, Василь Свердан, Семен Костецький — по $5; Тимотей Мазурик $1.

Датки приймає дальше Екзекутива Відділу, зокрема уповноважені Андрій Дзюла, Микола Чередарчук і Юрій Форись.

Присутній

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Пресова конференція ОДУМ

В середу 10 січня в домівці Літературно-мистецького клюбу, що є також тимчасовою домівкою ОДУМ, відбулась перша пресова конференція ОДУМ, на яку прибуло багато представників української преси, молоді, та представників різних політичних і громадських середовищ української антикомуністичної громадськости.

Пресконференцію відкрив член Редакційної Колеґії „Бюлетеня ОДУМ" Степан Верболатий, привітавши гостей і подякувавши їм за участь.

Вступне слово сказав редактор „Бюлетеня ОДУМ", давши вияснення про діяльність ОДУМ від часу його заснування, та програмові його засади.

Приявні довідались, що ОДУМ започаткував такі конференції і переводитиме їх періодично, раз в місяць, щоб таким способом нав'язати найтісніший контакт з старшим громадянством і переймати його багатий досвід. За час своєї діяльности ОДУМ перевів дуже корисну громадську національну працю. Було відзначено роковини жахливого голоду на Україні. В Ню Йорку з цієї нагоди відбулась велика жалібна академія, про яку передавав в Україну вістку „Голос Америки", а також частину доповіді прочитаної на Академії та спів Панахиди по жертвах червоного терору. Делеґація ОДУМ взяла участь в з'їзді американської молоді, де брали також участь представники 16 закордонних країн. „Українська Молодь на Рідних Землях знаходиться в умовах жахливого червоного терору, — заявив представник пресової референтури ОДУМ, — тому ми вважаємо допомогти їй морально, підтримати її, і дати їй надії на підтримку її в героїчному спротиві червоному окупантові". З цією метою делеґація ОДУМ перевела довшу розмову з кореспондентом „Голосу Америки", яку було передано по радіо в Украну.

ОДУМ почав видавання свого двохтижневого журналу т. зв. „Бюлетеня ОДУМ". Всі виступаючі вказали, що шлях який взяла редакція „Бюлетеню" і організація в цілому, є правильною дорогою, по якій мусить іти розвиток молодечих організацій.

В виступах забирали слово: Проф. Вєтухів, М. Степаненко, інж. Красноніс, проф. Паливода, Л. Дражевська, інж. Кекало та цілий ряд інших. Всі вони подавали цікаві поради і думки щодо організації праці молоді та її духового розвитку.

На конференції була організована виставка преси молодечих організацій, а зокрема були заступлені такі видання: „Смолоскип" — орган ідеологічної групи націоналістів-солідаристів, „Шлях Молоді" — орган СУМА, та „Тренд" — в англійській мові, орган Ліги Української Молоді Північної Америки, та всі чотири числа „Бюлетеня ОДУМ".

Гаслами діяльности Об'єднання Демократичної Української Молоді є слова великих геніїв: Вольтера, Линколна, Шевченка.

„Я з вами не погоджуюсь, але завжди буду боронити ваше право висловлювати свою думку".

„Влада обрана з народу, народом і для народу".

„І чужого научайтесь, і свого не цурайтесь", — заявив представник ОДУМ. Проф. Вєтухів заявив: Якщо наша молодь буде йти ось цією дорогою, яку вибрав ОДУМ, то ми з радістю можемо ствердити що наше майбутнє забезпечене, бо ми матимемо добрих науковців, добрих політиків і добрих громадських діячів".

В. Н.

● **Національні мафії** існують у Флориді, як це виказує сенатська Комісія для Прослідження Злочинів. Попри італійську з Сицилії загніздилася там ще еспанська з острова Куби. Вони ведуть між собою боротьбу за опанування пів-світу.

● **Американські власті** в Німеччині передали Совєтам протестаційну ноту проти совєтської інтерференції в переїзді німців в американських автах міжнародною автострадою між Берліном і Західною Німеччиною через совєтську зону.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

(Нотатки з совєтської преси)

ПАРТІЯ ВДОВОЛЕНА „УКРУПНЕННЯМ"

Дня 19. XI. у Києві відбувся черговий пленум ЦК КП(б)У. На пленумі з доповіддю про питання об'єднування дрібних колгоспів виступив самий Л. Мельников. Він відзначив, що у згоді з указом ради міністрів СССР і ЦК партії у Москві в Україні до цього часу об'єднано 2,320 дрібних сільсько-господарських артілей в 7,812 великих колгоспів... Мельников подав кілька прикладів, які мали переконати зібраних партійців у тому, що укрупнені колгоспи вигідніші для держави, ніж дрібні. Перш усього він відзначив, що в Сумській області Лебединського району об'єднаний колгосп ім. Леніна по минулих жнивах віддав державі два рази більше зерна і шість разів більше цукрових буряків, ніж минулих трьох років здали всі три колгоспи разом". Далі, за час від укрупнення колгоспів в Україні, за підрахунками Мельникова, кількість комуністів, що працюють безпосередньо в колгоспах, в цілій республіці зросла на 14 тис. Доповідач звернув увагу також на недоліки організаційної роботи в колгоспах. За його словами, в Україні є ще багато колгоспів, які відстають від визначуваних партією норм. На його думку, це походить з того, що не всюди належно приділяють увагу найновішому партійному розпорядкові — викидати з головств колгоспів звичайних селян, а заступати їх „спеціялістами". Впроваджування до колгоспів ,спеціялістів сільського господарства, які мають вищу та середню освіту й необхідний досвід", зокрема погано проходить в областях Ворошиловградській, Харківській та Миколаївській... Зупиняючись на справі колгоспного господарства у західних областях, Мельников з висоти свого партійного становища погрозив міністерству сільського господарства з Кальченком на чолі, що „Кальченко та його робітники рідко бувають на селі, особливо в західних областях, погано знають потреби місцевих колгоспних органів, мало помагають їм в роботі".

(„У. Д.")

● **Герой з Іво Джіма,** кап. Гаролд Шрір, який вивісив прапор ЗДА в 1945 на вершку гори Сурібачі, вичислений між раненими на Кореї. Він є одним з сьоми вояків, які находяться на історичній картині при вивішуванні прапора.

● **У Відні, в Австрії,** пропав безслідно американський громадянин, 23-літній Роберт Вилсон.

Державність і соборність

(Закінчення зі сторони 2-гої)

Тому може і не треба надто дивуватись, що після такого виховання цілих поколінь важко сучасному польському поколінню помиритись з думкою, що Західна Україна, це таки не „креси", а Україна, з українським народом, українською культурою, історією та політичними аспіраціями, тотожніми, як в усіх народів світу, — мати власну державу. І цілі покоління росіян виховались на теоріях „триєдиної нації", що скріплювали заповіти Петра І. і Катерини II., аж поки глибоко в їхню психіку вросло переконання, що Росія „не може існувати" без України, що є тільки галуззю того самого дерева, якщо вже відмовитись від Валуєвської тези, що ,не було, нема і не буде"...

Тому не тільки сьогодні не маємо своєї державности, але й за її завтра треба зводити і звести боротьбу. Зате маємо соборність. Вона стала головним пропаґандивним арґументом большевицької Москви, що ось, мовляв, щойно за батька Сталіна українці змогли здійснити свій ідеал з'єднення всіх земель. Але ця пропаганда змогла промовити до розуму чи душі лиш або лакеям або анальфабетам. Во насправді совєтська Москва здійснила ту саму „соборність", що вміщалась в царському імперіялістичному гаслі „собірания русских земель" і завершила політичні цілі Росії з першої світової війни — зліквідувати „мазепинську ірреденту" Галицької України. Тому разураз пригадується теза Василя Кучабського, одного з істориків наших визвольних змагань, який твердив, що соборність не є „табу". Зате державність є „табу", бо тільки в рідній державі можлива правдива свобода і максимальний розвиток рідної культури та рідного добробуту, і тільки державність є запорукою соборности, а не навпаки.

Роковини 22-го січня є доброю нагодою для призадуми над деякими і правдами і проблемами української політики. Ми віддаємо таким чином найбільшу честь цій славетній даті в історії України, без котрої ми не були б повновартною нацією.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА—ЦЕ СИЛА

Різноманітність форм адміністративної діяльности

Навіть нефахівці, тобто неправники вміють порівняти форми адміністративної діяльності держави із формами судової діяльності. Без довших пояснень розуміємо, що існує серіозна різниця між тими обома діяльностями. Які форми діяльності судів? Вони проявляютьня головно у видачі присудів та їх виконанні. За те форми адміністративної діяльності є дуже різноманітні. Відповідно до різнородних завдань адміністрації. Найзагальніше окреслюємо завдання адміністрації так: дбати про публичне добро. Для здійснення такого свого завдання адміністрація мусить виконувати ряд таких дій, що їх тяжко підтягнути під певну спільну вихідну точку. Всю ту різнородність форм побачимо на слідуючих прикладах: побір жовніра, збурення дому, що грозить завалитись, признання допомог, видача дозволів, збірання податків, арештування, накладання поліційних кар, з'єднання чи розподіл громад, видання адміністр. розпорядків чи навіть присудів і т. д. контроля комунікації, охорона перед пошестями і т. д. Цих прикладів вистачить, щоби показати не одноцілість, а різнородність форм діяльності адміністрації.

Ізза тієї трудності укласти комплекси й групи наведемо нище лиш головні напрямки адміністративної д і я л ьності, що виступають доволі виразно при виконуванні різних адміністративних завдань:

1. Провірка певних фактів і станів, з яких можна вносити про заіснування публічних потреб або конкретніше це будуть інспекції нищих адміністративних станиць, інспекції публичних заведень, розписання анкети, жадання звітів з праці, евіденція населення та його потреб і т. д.

2. Дбання про заспокоєння завважених потреб при помочі творення, кермування й нагляду над властями й урядами, закладами й комунікаційними середниками, а далі при помочі підтримки всякого рода підприємств загального вжиткування.

3. Надзір над публічними адміністративними зв'язками в державі (Громади, публічні заклади і т. д.) щоб забезпечити згідне з правом виконування їхніх завдань.

4. Безпосередній вплив на особи й річі, що має загальну назву розпоряджень з метою а) творення, б) зміни або в) усування правних відносин, як напр. встановлювання адміністративних органів, адміністративні прикази, накладення *особистих обов'язків* і речових чинитьб і т. д.

5. Адміністративне правосуддя — правні вирішення, через які дія адміністративної влади наближається до дії судів.

6. Видача абстрактних норм, розпорядків з метою, щоби достосувати закони до індивидуальних відносин або щоби упорядкувати внутрішнє функціонування адміністративного апарату. До цеї групи належать також статути самоуправних корпорацій і різних, переважно економічних зв'язків чи спілок.

Якщо лиш коротко призадуматися над цим багатством форм діяльності адміністративних органів то тим краще зрозуміємо те намагання кожної держави побудувати струнку й спаяну і то добре спаяну державну адміністрацію. Так отже цій різнородності зовнішніх форм протиставляється внутрішня спаяність державної адміністрації. Адміністрація повинна представляти одноцільну, одною волею кермовану діяльність. Через те державні адміністративні органи становлять драбину пов'язаних між собою щаблів з над — і — *підпорядкованими органами*, на чолі яких стоїть конституцією покликаний голова держави, як носій адміністративної влади, чи він будуе зватись монарх (як колись), президент чи представник (репрезентант) або уповажнений народу. Він діє через міністрів, найвищих адміністраторів, які в своїй цілості виступають як правління й мають устійнити провідні засади для цілости адміністративної діяльности цілої держави. Самозрозуміло, що всі адміністративні органи мусять бути ознайомлені з наукою адміністрації й адміністративного права, щоби могли попри вроджені здібності, попри морально-етичну н а с т а нову ще фахово й успішно працювати для забезпечення публичного добра.

Др. Степ. Галамай

(Зацікавлених п и т а ннями адміністрації інформуємо, що д-р Галамай Ст. має на продаж 2 томи скрипту: „Наука адміністрації й адміністративного права" (на основі викладів проф. Панейка Юрія). Писати на адресу: 2135 W. Chicago Ave, Chicago 22, Ill.).

Нові іміґранти

Українці, що приїжджаюдь старанням ЗУАДКомітету кораблем „Дженерал Тейлор" до Ню Йорку дня 22-го січня:

Базалі Ярослава; Базалі Ольга; Базалі Іванна; Броніцька Анна, Михайло; Даниленко Дмитро, Валентина, Михайло; Гелитканич Андрій, Осипа, Христина; Гальбрехт Ольга, Ерана; Ганчар Володимир, Стефанія, Володимир; Коханець Микола, Марія, Люба, Тарас; Масловата Текля, Ірина, Анна, Ярослав; Проць Андрій, Осипа, Микола, Михайло; Бучирска Францішка; Сагайдаковський Ананій, Олександра; Стецько-Параска; Іван; Стецько-Деркач, Марія, Анна; Сидоренко Григорій, Марія; Шведа Іван, Емілія, Осип; Дзяма Микола, Розалія, Клявс, Марія; Мацюрак Ольга; Бориславський Евген; Петренко Яків, Александра, Евгенія; Скібіцка Леокадія, Олександер, Леонід.

Українці, що приїжджають старанням ЗУАДКомітету кораблем „Дженерал Лангфіт" до Ню Йорку дня 24-го січня:

Чільчевська Анна, Реґіна; Гуцол Григорій, Ясчник Теодор; Кахникевич Іван; Копчик Іван; Литвинчук Степан; Бойків Степан; Бренер Аркадій; Бутенко Микола, Марія, Клявдія, Галина; Гончарів Іван; Кізима Юстина; Клек Василь, Людмила, Наталія; Лесів Ярослав, Ірина, Марія; Лозинський Евген, Марія, Ляриса; Малець Володимир, Ніна; Мельник Дементій; Микула Михайло; Олійник Григорій; Пучковський Михайло; Врублівський Теодор; Занько Анна, Юрій, Оксана.

УКРАЇНСЬКІ КУПЦІ ДАЮТЬ ПРИКЛАД

Управа Союзу Українських Купців і Промисловців у Филаделфії подає оцим до відома, що нижче вичислена група українських купців, членів нашого Товариства, яка зобовялася складати кожного місяця ½% від загального обороту на українські народні цілі, зложила за місяць листопад 1950 р. суму $173.73.

На зборах вище згаданої групи жертводавців ухвалено виплатити цю першу суму на „Український Народний Фонд" до каси Українського Конґресового Комітету, доцінюючи вагу і потреби цього Фонду.

1) **Склад меблів — М. Головатий,** 329 West Girard Ave.;

2) **Споживча крамниця і молочарня — Новаківська-Ценко** ("Mary's Grocery", 832 North Marshall St.;

3) **Пекарня "Golden Loaf" — Козачин,** 615 North 3rd St.;

4) **„Одеса"** (споживчі товари, городина, овочі) — **Старух-Дейчаківський-Бойчук,** 997 N. Marshall St.;

5) **„Три друзі"** (споживча крамниця) — **Аннюк-П. В. Ткач,** 821 North Marshall St.;

6) **„Торгівля"** (крамниця споживчих, молочних і мясарських товарів) — **Антоняк і С-ка,** 800 North Marshall St.;

7) **Українська пральня — Лукавська,** 986 North 7th St.;

8) **„Броди"** (Споживчий Базар) — **Ковальчук-Батенчук,** 251 South St.;

9) **„Луна"** (споживча крамниця) — **О. Бадуляк,** 4430 Germantown Ave.;

10) **Продаж гарячих ковбасок і содової води — О. Лукасевич,** 872 North Marshall St.;

11) **Церковне і канцелярійне приладдя — Рогач - Богачевський,** 714 Poplar St.;

12) **„Базар"** (виробничо-торговельна кооператива), 822-823 North Franklin St.;

13) **Іваш-Мадай** (достава свіжих яєць і дробу просто з фарми), 4040 N. Darien St.

Управа Союзу Українських Купців і Промисловців закликає інші українські підприємства прилучитися до цієї акції.

ЗА УПРАВУ:

Д-р Богдан Старух, голова

Іван Антоняк, секретар

ШУКАЮТЬ СВОЇХ РІДНИХ

УВАГА: Зголошуючись на Розшуки до З.У.А.Д.Комітету прохається на початку листа доконче подати під яким числом в розшуках було надруковане прізвище особи, яка вас, чи яку ви шукаете.

Зголошуючись на розшуки не забувайте вложити вашу жертву на покриття поштових бюрових видатків та за витрату часу на полагодження вашої справи

За листами чи адресами від скитальників прохаємо звертатись безпосередньо до ЗУАДКомітету, адресу якого подано при кінці.

* * *

Листи до:

19729 До Таборових Управ в Німеччині. Просимо оголосити, що Вітенко Василя і Евгенію пошукуй тета з ЗДА Анна Бойко. Голоситися в ЗУАДКомітеті у Филадилфії під число 19729.

19746 Абрагамович з Дівчурів Марію і двох тіточних братів Запотічних, всіх з с. Черхава (Самбір) від Дівчур Марії.

19747 Кота Івана дітей, Кота Гринька і Марію з Котів Хамула обоє з с. Бортків (Золочів) від Н. Г. Брін.

19748 Заяць Олексу д-ра, та д-ра Яців Романа від Копистянського Олекси.

19749 Хомяк Василя, вуйка від Хомяк Софії.

19750 Граючко Теклю і Евку з с. Россохати (Сянік) від Курило Марії.

19751 До людей доброї волі. Хто виставить ашуренс для освіченої, заміжньої українки 34 р. з двома дітьми (5 і 6 рр.)?

19752 Дишевого Михайла від Данилів Івана.

19753 Мовляйко Андрія Касіяновича з м. Люботин (Харків) від Григорія Марченка.

19754 Жовнич Катерину з д. Савкулич від брата Савкулич Михайла з с. Літна (Ліско).

19755 Лимак Юрка, Івана, Василя і Федора із Закарпаття від Попович Івана, чоловіка Еви Бошота.

19756 Гарасимів Михайла, брата Данила, Гарасимів Захарка і Івана від Михайла Гарасимів с. Данила.

19757 Луців Варвару з м. Болшівці, зам. Калина з с. Ганівці (Станиславів) від Михайла Панкевича.

19758 Городинську Теклю з д. Белімук з с. Жирава від сина Федя Городинського.

19759 Лобур Івана з с. Гарбузова (Зборів), Білоуса і Недостойного Василя з м. Гусятина від Керіґ Анни, д. Марії Лобур.

19760 Дейнека Марію з с. Ігровиця (Тернопіль) від Миколи, Михайла і Анни з Дейнеків Біскупських.

19761 Ільчишин Параскевію з с. Дорофівка (Скалат) від тітечної сестри Лещук Галини.

19762 Фединяк Івана з с. Княжолука (Долина) від Фединяк Василя с. Матія.

19763 Дяків Миколу від Михайла Будника. (Шукає брат).

ГРУПА ЛИСТИ ДО:

Голоситися до:

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE

P. O. BOX 1661, PHILA. 5, PA.

СЕНАТ ЗГАДУЄ УКРАЇНСЬКУ БОРОТЬБУ

(Закінчення на 6. стор.)

втрату, як генерал Чупринка поляг в битві з російськими військами МВД останнього 5-го березня 1950 р. в Західній Україні. Як вістка про його смерть рознеслася в останньому у вільному світі, його смерть оплакували не тільки українці, але й литовці, хорвати, словаки, поляки, мадяри, грузини, латвійці, козаки, туркестанці та численні інші народи, які дуже близько знали справу, за яку Генерал боровся та за яку Українська Повстанська Армія продовжує мужню боротьбу. Нарід Америки та народи вільних країн, які сьогодні розбудовують нашу силу для збереження миру, — можуть бути тільки натхнені і запевнені героїзмом цих борців за волю за залізною заслоною, для яких немає миру. Я прохаю однодушної згоди, щоби ця поминальна заява д-ра Добрянського була надрукована в Додатку до Рекорду..."

Тому, що не було жадних застережень, стаття проф. Добрянського була в цілости запротоколована в Рекорді. Зміст статті проф. Л. Добрянського повний глибоких думок про героїчну українську визвольну боротьбу, очолювану і символізовану Українською Повстанською Армією, найвищими словами признання для поляглого в бою за волю України головного команданта УПА, ген. Чупринки-Шухевича, як теж з відповідними висновками та рекомендаціями для вільного світу.

СТАВАЙТЕ ЧЛЕНАМИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, А ТИМСАМИМ І СПІВВЛАСНИКАМИ 11-ЦЯТИ МІЛЬЙОНОВОГО МАЙНА ОРҐАНІЗАЦІЇ

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 4. січня 1951 р., помер у 55. році життя в Шікаґо, Ілл.,

НИКОЛАЙ ПОДЛЕЦЬКИЙ.

Покійний був членом відділу 176, Тов. Тараса Шевченка. До УНСоюзу вступив 1923 року. Був касієром тогож відділу через 15 років. Родився в селі Добра, повіт Сянок. Був ветераном першої світової війни. Помер у державнім шпиталі.

Оставив в смутку жену Кароліну, 3 сини: Володимира, Николая і Юрія і дві дочки: Марію і Кароліну.

Похорон відбувся дня 8. січня з погребового заведення до укр. прав. церкви на Борнсайд. Тлінні останки поховано на цвинтарі Май Гови.

В. И. П.

Петро Босяк, секр.

ТАРЗАН, ч. 2516. Діяна не відплачувалася.

„Коли Гуджа говорить" — загримів Гуджа — „тоді Діяна має відповідати! Чи може вона думає, що вона запишна для нього?"

Заки Гуджа міг щось більше сказати, Іннес перевернув його на землю сильним ударом у щоку.

Довший час Діяна стояла мовчки з відверненим обличчам, вижидаючи чогось стидливо. Нагло її виски побіліли.

Коли Іннес мав уже промовити, вона відвернулася гордо від нього. „Я тебе ненавиджу!" — заговорила вона холодно.